

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CF, DN

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 15 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wykładni uregulowania krajowego, zgodnie z którą stwierdzenie istnienia poważnego indywidualnego zagrożenia życia lub fizycznej integralności osoby cywilnej wynikającego z „masowej przemocy w sytuacjach [...] konfliktów zbrojnych” w rozumieniu tego przepisu jest uzależnione, w przypadku gdy przemoc nie dotyczy konkretnie tej osoby ze względu na elementy charakteryzujące jej sytuację osobistą, od tego, by stosunek liczby ofiar w danej strefie do całkowitej liczby ludności tej strefy osiągnął określony próg.
- 2) Artykuł 15 lit. c) dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia istnienia „poważnego indywidualnego zagrożenia” w rozumieniu tego przepisu konieczne jest całościowe uwzględnienie wszystkich okoliczności danego przypadku, w szczególności tych, które charakteryzują sytuację w kraju pochodzenia wnioskodawcy.

(¹) Dz.U. C 87 z 16.3.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 czerwca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch – Niderlandy) – LH / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-921/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka azylowa – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 40 ust. 2 – Kolejny wniosek – Nowe elementy lub ustalenia – Pojęcie – Dokumenty, których autentyczność nie może zostać stwierdzona lub których źródła nie można obiektywnie zweryfikować – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 4 ust. 1 i 2 – Ocena dowodów – Obowiązek współpracy danego państwa członkowskiego]

(2021/C 297/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LH

Strona pozwana: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

- 1) Artykuł 40 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 4 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, na mocy którego każdy dokument przedstawiony przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową na poparcie kolejnego wniosku jest automatycznie uznawany za niestanowiący „nowego elementu lub ustalenia” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli nie można stwierdzić autentyczności tego dokumentu lub nie można obiektywnie zweryfikować źródła takiego dokumentu.

- 2) Artykuł 40 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że po pierwsze, ocena dowodów przedstawionych na poparcie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej nie może się różnić w zależności od tego, czy chodzi o pierwszy wniosek, czy o kolejny wniosek, a po drugie, że państwo członkowskie jest zobowiązane do współpracy z wnioskodawcą w celu oceny istotnych elementów jego kolejnego wniosku, jeżeli na poparcie tego wniosku wnioskodawca ów przedstawia dokumenty, których autentyczności nie można stwierdzić.

(¹) Dz.U. C 103 z 30.3.2020.

Wyrok Trybunału (piąte izba) z dnia 10 czerwca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Van Ameyde España SA / GES, Seguros y Reaseguros SA

(Sprawa C-923/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Dyrektywa 2009/103/WE – Artykuł 1 pkt 1 i 2 – Artykuł 3 akapit pierwszy, drugi i ostatni – Pojęcie „pojazdu” – Obowiązek objęcia szkód majątkowych ochroną ubezpieczeniową – Zakres – Wypadek drogowy z udziałem pojazdu członowego, którego części składowe podlegają odrębnemu ubezpieczeniu obowiązkowemu – Szkody w naczepie spowodowane przez ciągnik samochodowy, z którym zespolona była naczepa w chwili zajścia tego wypadku – Wykładnia przepisów krajowych wykluczająca objęcie tych szkód ochroną ubezpieczeniową w ramach obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem tego ciągnika siodłowego]

(2021/C 297/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Van Ameyde España SA

Druga strona postępowania: GES, Seguros y Reaseguros SA

Sentencja

Artykuł 3 akapity pierwszy, drugi i ostatni dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności w związku z art. 1 pkt 1 i 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie takiej wykładni przepisów krajowych, która wyklucza z zakresu ochrony ubezpieczeniowej, a tym samym z zakresu odszkodowania, z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem ciągnika siodłowego szkody majątkowe spowodowane przez ten ciągnik siodłowy w naczepie, która była z nim zespolona w chwili zajścia wypadku.

(¹) Dz.U. C 103 z 30.3.2020.